

KEPLER62

CARTEA A TREIA: CĂLĂTORIA

KEPLER

CR62

Carte apărută cu sprijinul

F I L I

FINNISH
LITERATURE
EXCHANGE

TIMO PARVELA

BJØRN SORTLAND

ILUSTRĂȚII DE
PASI PITKÄNEN

Traducere din finlandeză
ANDREEA NIȚĂ

CARTEA A TREIA: CĂLĂTORIA

Redactor: Ana Alfianu
Tehnoredactor: Andreea Dobreci

Tipărit la Bookart Printing

Timo Parvela, Bjørn Sortland, Pasi Pitkänen
Kepler 62. Kirja Kolme: Matka
Text © Timo Parvela and Bjørn Sortland 2016
Illustrations © Pasi Pitkänen 2016
Complete Work © Timo Parvela, Bjørn
Sortland, Pasi Pitkänen and WSOY 2016
Layout Design: Pasi Pitkänen
First published in 2016 simultaneously in
Finnish with the original title *Kepler62: Kirja
kolme – Matka* by Werner Söderström Ltd
(WSOY) and in Norwegian with the title
Kepler 62 – Reisen by Piggsvin Forlag AS.
Published in the Romanian language by
arrangement with Bonnier Rights Finland
and Livia Stoia Literary Agency.

© HUMANITAS, 2023,
pentru prezenta versiune în limba română

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Parvela, Timo
Kepler62 / Timo Parvela, Bjørn Sortland;
il. de Pasi Pitkänen; trad. din finlandeză
de Andreea Niță. – București : Humanitas, 2023 –
vol.
ISBN 978-973-50-7828-7
Cartea 3: Călătoria. – 2023. –
ISBN 978-973-50-8101-0
I. Sortland, Bjørn
II. Pitkänen, Pasi (il.)
III. Niță, Andreea (trad.)
821.511.111

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

1.

— Ți-e frică?

— Bineînțeles că nu. De ce mi-ar fi frică?

— Era doar un gând. Mergem destul de departe. Mai departe decât a fost cineva vreodată. Și n-avem cum să ne întoarcem. E o călătorie periculoasă. O să ne adoarmă și vom dormi ani de zile. Nu știm ce vom găsi când vom ajunge acolo și...

— Da, mi-e frică.

— Și mie.

Ari l-a cuprins pe Joni pe după umeri. Frățiorul lui părea un bibelou delicat de porțelan. Din ăla pe care îl ții pe pervazul ferestrei și care, de obicei, are o ureche sau coada ciobită.

— Eroi! Asta sunteți, și iată dovada! a spus generalul Livingstone, fluturându-și brațul în timp ce o pagină dintr-un ziar virtual se afișa pe perete.

Fetele lor erau pe prima pagină. Poza fusese făcută la jumătatea perioadei petrecute în tabăra de

antrenament, prima dată când probaseră echipamentul, care includea un aparat care să-i ajute să respire, o centură utilitară și o cască. Fotografii care roiau în jurul lor îi făcuseră să se simtă stânjeniți, dar acum era clar de ce fuseseră chemați. Căștile pe care le țineau în mână dădeau bine în fotografii, iar emblema guvernului federal se distingea clar în fiecare poză. Arătau impresionant – toți erau de acord cu asta. Toți doisprezece.

— Unde-i fata din Norvegia? a întrebat Joni în șoaptă.

Ari s-a uitat în jur. Unsprezece! Marie lipsea. Erau doar unsprezece în auditoriul alb.

Ari a ridicat din umeri. Fata fusese un pic ciudată încă de la început. Poate că i se dăduse o misiune secretă. Sau poate că pur și simplu nu se simțea în stare să participe la acest mic miting de încurajare. Nu că evenimentul ar fi fost opțional. Nimic în tabăra de antrenament nu era cu adevărat opțional. Deși circulau zvonuri că Marie nu prea ținuse cont de reguli. Unii spuneau că a fugit de gardieni și s-a strecurat într-un departament secret de la nivelurile inferioare. Acolo a întâlnit o creatură spațială care a făcut-o cu capul. Cică creierul începuse să-i fiarbă și-i ieșise pe urechi ca un terci de ovăz și... da, cam asta.

— Voi sunteți singura speranță a omenirii. Viitorul oamenilor se află într-un tot în mâinile voastre.

Sunteți pionieri care deschid o cale spre o nouă frontieră, unde niciun om nu s-a aventurat vreodată.

Bătrânul general îi privea și le zâmbea părintește. Ochii lui stăruiau îndelung asupra fiecăruia în parte. Sau cel puțin așa părea. Poate că bătrânul nici nu vedea prea bine și încerca de fapt cu disperare să distingă cine era în fața lui.

Un tânăr soldat a apărut în ușa sălii. I-a făcut un semn din cap generalului, care și-a întins mâinile de parcă i-ar fi binecuvântat.

— A sosit timpul. Fie ca faptele voastre să facă cinste omenirii!

Unsprezece. Încă erau doar unsprezece, înconjurați de mulțimea zgomotoasă care flutura steaguri, în timp ce jeepurile decapotate îi conduceau spre monstrul metalic care strălucea la capătul pistei. Naveta spațială era alimentată cu combustibil și gata de decolare. Îi va lansa spre stația spațială ISS 4, unde îi așteptau navele de expediție. Trei nave spațiale cu numele corăbiilor cu care navigase Columb: *Niña*, *Pinta* și *Santa María*.

— Marie nu vine? a întrebat-o Ari pe Olivia, care era lângă el în timp ce coborau din jeepuri.

— Este deja în navă, a spus scurt locotenentul Colin, evitându-i privirea.

Ari a încuviințat din cap și s-a concentrat asupra oamenilor care se adunaseră la marginea pistei de aterizare din mijlocul deșertului.

Era pentru prima dată când publicului i se permitea accesul în Zona 51, mai ales în număr atât de mare. Însă nici acum spectatorii nu aveau voie să se plimbe după bunul-plac. Mulțimea era înghesuită în spațiul dintre două garduri de oțel, unde fusese ridicată o tribună înaltă de douăzeci de metri. Dar oamenii păreau că se simt bine. O expediție. Pionieri. Exploratori în căutarea unui nou continent.

Lui Ari i s-a părut că vede steagul Finlandei, țara sa natală, în marea de alte steaguri. S-a întrebat oare cine-l flutura.

— Poate că e mama, a șoptit Joni, care observase și el steagul.

— Mă îndoiesc. N-ar avea bani să călătorească atât de departe.

— Poate că au adus-o aici. Și pe noi ne-au adus. N-ar fi mare lucru pentru ei să facă asta, a insistat Joni.

— Tot nu-mi vine să cred, a pufnit Ari, dar în același timp a mijit ochii, încercând să-l vadă mai bine pe cel care flutura steagul.

Dar era imposibil. Mulțimea se afla prea departe ca să poată distinge vreun chip.

— Oricum, mama se uită de acasă. Toată lumea ar trebui să se uite, a spus Joni, cu vocea ușor tremurândă.

Boala lui ciudată, nediagnosticată, fusese ținută sub control în timpul antrenamentului datorită medicamentelor, dar tot nu era cel de altădată.

— Normal că se uită, a încuviințat Ari. Ai auzit ce am auzit și eu. Părinții noștri, ai tuturor, au fost de acord cu asta. Ei vor ce e mai bun pentru noi. Sunt fericiți că avem această șansă, și se vor îngriji de ei pentru tot restul vieții lor datorită nouă.

— Tu chiar crezi chestiile astea? a întrebat Joni.

Ari a înghițit în sec și s-a uitat la fratele său. Nu, el nu credea nimic din propaganda pe care atașatul cultural le-o servise în timpul taberei de pregătire. Dar nici nu avea alte informații. Doar bănuieli.

— Da, cred, bineînțeles. Sunt sigur că mama se bucură pentru noi.